Sygn. akt III OSK 931/26

ODPIS
NSA
Data: 2026.10.29 08:40:19
Signer:
CN=NSA
C=Polska
O=Naczelny Sąd Administra
2.5.4.97=VATPL-52515680
Public key:
RSA/4096 bits

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2026 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Rafał Stasikowski
Sędziowie: sędzia NSA Sławomir Wojciechowski
sędzia del. WSA Hanna Knysiak-Sudyka (sprawozdawca)

Protokolant: starszy asystent sędziego Łukasz Sielanko

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2026 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej [redacted]
od pkt 2, 3 i 4 wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 3 lutego 2026 r. sygn. akt II SAB/Wa 796/25
w sprawie ze skargi [redacted]
na bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy
w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 31 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej

1. uchyla punkt 3 zaskarżonego wyroku i zobowiązuje Prezydenta m.st. Warszawy do rozpoznania wniosku [redacted] z dnia 31 lipca 2025 r. w zakresie pytań 3-5 w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, a w pozostałym zakresie skargę oddala;
2. stwierdza, że Prezydent m.st. Warszawy dopuścił się bezczynności w rozpoznaniu wniosku [redacted] z dnia 31 lipca 2025 r. w zakresie pytań 3-5, a bezczynność ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
3. w pozostałym zakresie oddala skargę kasacyjną;

4. zasądza od Prezydenta m.st. Warszawy na rzecz skarżącego [redacted] kwotę 597 (pięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY * III NSAO *

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Małgorzata Tas
starszy sekretarz sądowy

Sygn. akt III OSK 931/26

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 3 lutego 2026 r., sygn. akt II SAB/Wa 796/25, po rozpoznaniu sprawy ze skargi [redacted] (dalej: „skarżący") na bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy (dalej: „Prezydent" lub „organ") w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 31 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej: w pkt 1 zobowiązał Prezydenta do rozpatrzenia punktu 1 i 2 wniosku skarżącego z dnia 31 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy; w pkt 2 stwierdził, że bezczynność organu o którym mowa w punkcie 1 wyroku nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa; w pkt 3 oddalił skargę w pozostałym zakresie; w pkt 4 zasądził od Prezydenta na rzecz skarżącego kwotę 50 złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy:

Skarżący wnioskiem z dnia 31 lipca 2025 r. zwrócił się do Dyrektora Biura Mienia Miasta i Skarbu Państwa o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy organ złożył wniosek do Wojewody Mazowieckiego w celu pozyskania decyzji w trybie art. 64 ustawy z dnia 13 października przepisy wprowadzające ustawy reformujące administracje publiczną (Dz. U. 1998.133.872)?

2. W jakim terminie został złożony w/w wniosek i jaką ma sygnaturę?

3. Czy „Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z o.o." został powołany jako strona do tegoż postępowania administracyjnego?

4. Czy „Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z o.o." wystąpił z wnioskiem o wykup tej nieruchomości trybie cywilnoprawnym?

5. W jakim terminie został złożony w/w wniosek?

6. Dlaczego organ nie posiada żadnej informacji związanych z oczyszczalnią o nazwie „Cyraneczka" w Starej Miłosnej oraz dotyczących utworzenia i funkcjonowania podmiotów takich jak „Międzyresortowy Pracowniczy Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych" zwany „ZESPOŁEM" i „Międzyresortowy Pracowniczy Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z o.o." zwany „SPÓŁKĄ ZIEMSKĄ", skoro temat wspólnej działalności (od 6 maja 1985 r. do 13 marca 2002 r.) dwóch bytów gospodarczych jest poruszany od kilku lat przed Radą m.st. Warszawy i Prezydentem m.st. Warszawy, jak i również przed Rzecznikiem Praw Obywatelskich i organy ścigania?

Skarżący wskazał, że sprawa dotyczy działki drogowej o numerze ewidencyjnym 172/1 z obrębu 8-07-11, położonej w całości w pasie drogowym ul. Jana Pawła II - droga publiczna - droga powiatowa w zarządzie Prezydenta m.st. Warszawy (wg księgi wieczystej KW WA6M/00369165/7 własność „Zespołu Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z o. o." z siedzibą w Warszawie - Wesołej przy ul. Jana Pawła U 25).

W odpowiedzi na wniosek z dnia 6 sierpnia 2025 r. organ wskazał, że wniosek dostępowy nie dotyczy informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902; dalej: „u.d.i.p."), przez co nie może zostać uznany za żądanie udzielenia informacji na podstawie wyżej powołanej ustawy.

W ocenie organu dane, których udostępnienia domaga się skarżący, nie mają na celu uzyskania informacji służącej obiektywnie jakiemukolwiek dobru powszechnemu, lecz dotyczą jedynie indywidualnego interesu [redacted], bowiem wnioskowane informacje potrzebne są do badania stanu prawnego ww. nieruchomości będącej własnością osoby prawnej.

Skarżący w dniu 14 sierpnia 2025 r. wywiódł skargę na bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy w przedmiocie rozpatrzenia jego wniosku z dnia 31 lipca 2025 r. o udzielenie informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie przywołanym wyrokiem z dnia 3 lutego 2026 r. zobowiązał organ do rozpoznania wniosku dostępowego w zakresie jego pkt 1 i 2 , oddalił zaś w pozostałym zakresie (pkt 3 – 6 wniosku skarżącego).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że nie ma wątpliwości, że Prezydent jest podmiotem obowiązanym na gruncie powołanej ustawy (art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.). Nadto podkreślił, że ustawodawca określając pojęcie informacji publicznej odwołał się do kategorii sprawy publicznej, jak bowiem stanowi art. 1 ust. 1 u.d.i.p., informacją publiczną w rozumieniu tej ustawy jest „każda informacja o sprawach publicznych". W przepisach u.d.i.p. nie zdefiniowano pojęcia „sprawy publicznej", niewątpliwie jednak sprawy publiczne są to sprawy związane z istnieniem i funkcjonowaniem określonej wspólnoty publicznoprawnej. Określenie sprawy jako „publicznej" wskazuje, że jest to sprawa ogółu i koresponduje w znacznym stopniu z pojęciem dobra wspólnego (dobra ogółu). Takie rozumienie pojęcia „sprawa publiczna" związane właśnie z władzą publiczną i wspólnotą publicznoprawną oraz jej funkcjonowaniem trafnie akcentuje się w doktrynie i orzecznictwie.

Uwzględniając wszystkie aspekty, wynikające z treści art. 1 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 6 u.d.i.p., Sąd pierwszej instancji przyjął, że informacją publiczną jest każda informacja dotycząca sfery faktów i danych publicznych, a więc każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów realizujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań publicznych i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

Dokonując analizy wniosku skarżącego z dnia 31 lipca 2025 r. pod kątem, czy odpowiedzi na zawarte we wniosku pytania stanowią informację publiczną, należy uznać, że w zakresie pytania 1 i 2 jest to informacja publiczna, gdyż są to pytania o fakty.

Pierwsze pytanie dotyczy informacji o działaniach organu, a konkretnie złożenia wniosku do Wojewody Mazowieckiego w celu pozyskania decyzji w trybie art. 64 ustawy z dnia 13 października 1998 r. przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. z 1998 r. Nr 133 poz. 872), tak więc niewątpliwie jest to pytanie o fakt. Drugie pytanie jest niejako pytaniem następczym, mającym rację bytu tylko w sytuacji, gdy odpowiedź na pytanie pierwsze jest pozytywna. Jednak w sytuacji udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, również jest pytaniem o fakt. Tak więc Sąd uznał, wbrew twierdzeniom organu, że powyższe informacje stanowią informację publiczną.

Natomiast w zakresie pozostałych pytań Sąd pierwszej instancji podzielił stanowisko organu, że nie stanowią one pytań o informacje publiczną. Trudno bowiem za takie uznać pytania o działanie innego podmiotu dotyczące ustalania strony postępowania prowadzonego przez organ inny, niż Prezydent m.st. Warszawy (pytanie 3). Ponadto należy wskazać, że w sytuacji prowadzenia postępowania administracyjnego istnieją inne przepisy regulujące tryb dostępu do tego postępowania. Również pytania 4 i 5 nie stanowią informacji publicznej, gdyż dotyczą działań podejmowanych przez prywatny podmiot. Natomiast pytanie 6 w ocenie Sądu pierwszej instancji również nie dotyczy informacji publicznej, gdyż nie stanowi pytania o fakty, jest co najmniej niejasne, a rolą organu udzielającego informacji publicznej nie jest zdaniem Sądu ustalanie intencji wnioskodawcy.

Od powyższego wyroku [redacted] wywiódł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie

jego pkt 2, 3 i 4, zarzucając wyrokowi na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj.:

1) art. 1 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1, 4 i 5 u.d.i.p. poprzez przyjęcie, że pytania nr 3-6 zawarte we wniosku skarżącego nie stanowią informacji publicznej, podczas gdy dotyczą one działalności organów władzy publicznej oraz ważnej kwestii społecznej wywołującej do dziś kontrowersje, jaką są transfery własności nieruchomości „wchodzących w skład majątku publicznej w okresie transformacji ustrojowej, a więc mieszczą się w zakresie spraw publicznych",

2) art. 61 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie zawężającej wykładni prawa do informacji publicznej, skutkującej nieuzasadnionym ograniczeniem prawa skarżącego do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej,

3) art. 149 § 1a p.p.s.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa, podczas gdy organ całkowicie odmówił rozpoznania wniosku w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, opierając się na oczywiście błędnej kwalifikacji prawnej.

Wobec powyższych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroku w jego zaskarżonej części i przekazanie do ponownego rozpoznania sprawy przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oraz o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Dodatkowo skarżący kasacyjnie wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z jego petycji z dnia 11 marca 2025 r. oraz stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 26 lutego 2026 r. (załączonych do skargi kasacyjnej) na wykazanie faktu lekceważenia przez organ spraw społecznych oraz „zainteresowania RPO w niniejszą sprawę".

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej przedstawiono argumentację mającą na celu wykazanie zasadności podniesionych zarzutów.

Odpowiedź na skargę kasacyjną nie została złożona.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 143; dalej: „p.p.s.a."), Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznając skargę kasacyjną związany jest jej granicami. Z urzędu bierze pod rozwagę wyłącznie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie żadna z enumeratywnie wymienionych w art. 183 § 2 p.p.s.a.

przesłanek nieważności postępowania nie zachodzi, stąd Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznał skargę kasacyjną w jej granicach.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów skargi kasacyjnej wskazać należy, że są one uzasadnione w zakresie pozostawania przez Prezydenta m.st. Warszawy w bezczynności w zakresie odpowiedzi na punkty 3-5 wniosku [redacted] z dnia 31 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej.

Przypomnieć należy, że organ w odpowiedzi z dnia 6 sierpnia 2025 r. na wniosek o udostępnienie informacji publicznej oraz w odpowiedzi na skargę konsekwentnie przyjmuje, że pytania ujęte w pkt 2-6 wniosku z dnia 19 listopada 2018 r., tj.:

3. Czy „Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z.o.o." został powołany jako strona do tegoż postępowania administracyjnego? (chodzi o postępowanie, o którym mowa w punkcie 1 wniosku dostępowego, to jest postępowanie w celu uzyskania decyzji w trybie art. 64 ustawy z dnia 13 października przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną Dz.U. z 1998 r. Nr 133, poz. 872)

4. Czy „Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z.o.o." wystąpił z wnioskiem o wykup tej nieruchomości w trybie cywilnoprawnym?

5. W jakim terminie został złożony w/w wniosek?

6. Dlaczego organ nie posiada żadnej informacji związanych z oczyszczalnią o nazwie „Cyraneczka" w Starej Miłosnej oraz dotyczących utworzenia i funkcjonowania podmiotów takich jak „Międzyresortowy Pracowniczy Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i wielorodzinnych" zwany „ZESPOŁEM" i „Międzyresortowy Pracowniczy Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i wielorodzinnych Sp. z o.o." zwana „SPÓŁKĄ ZIEMSKĄ" skoro temat wspólnej działalności (od 6 maja 1985 r. do 13 marca 2002 r.) dwóch bytów gospodarczych jest poruszany od kilku lat przed Radą m.st. Warszawy i Prezydentem m.st. Warszawy, jak i również przed Rzecznikiem Praw Obywatelskich i organami ścigania?

- nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Stanowisko to zostało podzielone przez Sąd pierwszej instancji. Z powyższym jednak stanowiskiem nie można się zgodzić w odniesieniu do żądań sformułowanych w punktach od 3 do 5 wniosku dostępowego.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p. powołanym w pierwszym zarzucie skargi kasacyjnej informację publiczną stanowi każda informacja o sprawach publicznych. Zbiór desygnatów pojęcia informacji publicznej dookreśla art. 6 u.d.i.p., wymieniający

kategorie danych stanowiących informację publiczną, przy czym wyliczenie to ma jedynie charakter przykładowy, na co wskazuje zwrot „w szczególności". Pozwala ono jedynie zorientować się, do jakiego typu stanów faktycznych odnosi się dane pojęcie (M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Toruń 2002. s. 26). Ustawodawca określił zatem pojęcie „informacji publicznej" w przepisach u.d.i.p. w taki sposób, aby jak najwięcej danych znajdujących się w zasobach podmiotów publicznych podlegało ujawnieniu. Taki kierunek wykładni jest zgodny z art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

Sąd podziela stanowisko zajęte przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 kwietnia 2026 r., III OSK 1597/25, będące kontynuacją jednolitych aktualnie poglądów Naczelnego Sądu Administracyjnego (patrz wyroki NSA z: 26 listopada 2021, III OSK 4568/21; 7 kwietnia 2022 r., III OSK 4371/21; 17 maja 2022 r., III OSK 1205/21; 14 lipca 2022 r., III OSK 1682/21; 15 lipca 2022 r., III OSK 1362/21), w którym Sąd stwierdził, iż „przedmiot prawa dostępu do informacji publicznej, jakim jest informacja publiczna określona w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP jako „informacja o działalności" podmiotów określonych w tym przepisie, a w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. jako „każda informacja o sprawach publicznych", jest kategorią prawną podlegającą wykładni. Zarówno Konstytucja RP, jak i u.d.i.p. wiążą pojęcie informacji publicznej z aktywnością podmiotów wskazanych w tych aktach prawnych, która ukierunkowana jest na wypełnianie określonych zadań publicznych i realizowanie określonych interesów i celów publicznych. Wynika to z faktu, że zarówno działalność podmiotów wskazanych w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, jak i sprawa, o jakiej mowa w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. wtedy mogą być kwalifikowane jako informacja publiczna, gdy spełniają kryterium „publiczności". W doktrynie prawa administracyjnego pojęcie „publiczności", służące m.in. tak podstawowym celom jak definiowanie administracji publicznej, czy kategorii interesu publicznego, jest wiązane z działalnością państwa jako przejętego przez nie zadania polegającego na zaspokajaniu zbiorowych i indywidualnych potrzeb obywateli, wynikających ze współżycia ludzi w społecznościach (...). Ustawodawca nie definiuje pojęcia „sprawy publicznej", niewątpliwie jednak są to sprawy związane z istnieniem i

funkcjonowaniem określonej wspólnoty publicznoprawnej. Określenie sprawy jako „publicznej" wskazuje, że jest to sprawa ogółu i koresponduje w znacznym stopniu z pojęciem dobra wspólnego (dobra ogółu). Takie rozumienie pojęcia „sprawa publiczna", związane właśnie z władzą publiczną i wspólnotą publicznoprawną oraz jej funkcjonowaniem, trafnie akcentuje się w doktrynie i orzecznictwie (zob.: H. Izdebski: Samorząd terytorialny. Podstawy ustroju i działalności, Warszawa 2004, s. 209; wyrok NSA z 30 września 2009 r., I OSK 2093/14). Sprawy niezwiązane ze wspólnotą publiczną - określane czasami w piśmiennictwie jako sprawy „sfery prywatnej" (zob. I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska: Ustawa o dostępie .do informacji publicznej, Warszawa 2016, Lex 2016, t. 4; por. wyrok NSA z 14 września 2010 r., I OSK 1035/10), tj. dotyczące kwestii właśnie prywatnych, osobistych, intymnych (dane osobowe, życie prywatne, rodzinne), związanych z dobrami osobistymi (M. Jabłoński, Udostępnianie informacji publicznej w trybie wnioskowym, Wrocław 2009, s. 151), nie są sprawami publicznymi, z kolei sprawy wspólnoty publicznej zawsze są sprawami publicznymi".

Art. 6 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. wprost wskazuje, że do informacji publicznej zalicza się dane o majątku publicznym. Pytania sformułowane w pkt 4 i 5 wniosku z dnia 31 lipca 2025 r. dotyczyły majątku publicznego, to jest działki drogowej „dr" o numerze ewidencyjnym 172/1 obręb 8-07-11 położonej w całości w pasie drogowym ul. Jana Pawła II – droga publiczna – droga powiatowa w zarządzie Prezydenta m.st. Warszawy. Nie budzi zatem wątpliwości, że tego rodzaju dane mieszczą się w pojęciu majątku publicznego, ponieważ dotyczą ewentualnego ustalenia, czy „Zespół Budowy Domów Jednorodzinnych i Wielorodzinnych Sp. z.o.o." wystąpił z wnioskiem o wykup tejże nieruchomości i kiedy miało to miejsce. Organ w takiej sytuacji, w pierwszej kolejności, powinien zbadać, czy posiadane przez niego dokumenty zawierają wskazane informacje, a następnie o wyniku swoich ustaleń poinformować wnioskodawcę. Podkreślić bowiem należy, że udostępnienie informacji na wniosek następuje w formie czynności materialno-technicznej (art. 10 u.d.i.p.), natomiast odmowa udzielenia żądanej informacji lub umorzenie postępowania wymaga wydania decyzji administracyjnej (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.). W sytuacji, gdy żądanie strony nie dotyczy informacji publicznej, bądź informacja ta nie znajduje się w posiadaniu organu, czy też jej udostępnienie regulują przepisy szczególne, brak jest podstaw do wydawania decyzji i należy jedynie wnioskodawcę poinformować pismem o przyczynach uzasadniających nieudostępnienie żądanej informacji (wyrok NSA z dnia 17 grudnia 2003 r., II SA/Gd 1153/03 i wyrok NSA z dnia 27 września 2002 r., II SAB 289/02).

W odniesieniu do żądania sformułowanego w punkcie 3 wniosku dostępowego należy zauważyć, że jego treścią była informacja o postępowaniu administracyjnym. Co do zasady informacja o przebiegu postępowania administracyjnego stanowi informację publiczną, gdyż jest to informacja o sposobach działania organów administracji. Organ powinien natomiast dokonać oceny, czy w okolicznościach tej sprawy żądana informacja znajduje się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, a jeśli tak, to czy jej udostępnienie jest regulowane przepisami u.d.i.p. czy też przepisami szczególnymi.

Z tych przyczyn zasadne są zarzuty skargi kasacyjnej sformułowane w punktach 1 i 2 w odniesieniu do rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w zakresie punktów od 3 do 5 wniosku dostępowego.

Zarzuty te nie są natomiast zasadne w odniesieniu do punktu 6 wniosku dostępowego. Informacja publiczna odnosi się do określonych faktów, o obiektywnie istniejącym stanie rzeczy. Nie mieszczą się w tym pojęciu opinie czy oceny. Wniosek o udzielenie informacji nie może też zmierzać do inicjowania działań przez podmiot zobowiązany. W trybie u.d.i.p. nie jest też możliwe domaganie się od organu wytłumaczenia podjętych działań czy zaniechań, a tym bardziej wyjaśnienie motywów działania innych organów (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 9 maja 2024 r., II SAB/Ol 37/24). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba wskazać, że w punkcie 6 wniosku dostępowego wnioskodawca żądał wytłumaczenia intencji podmiotu zobowiązanego – dlaczego podmiot ten nie posiada określonych informacji, biorąc pod uwagę okoliczności wskazane przez wnioskodawcę. Tak sformułowane żądanie nie mieści się w ramach pojęcia informacji publicznej.

Nie jest zasadny zarzut skargi kasacyjnej sformułowany w punkcie 3, to jest zarzut naruszenia art. 149 § 1a p.p.s.a. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji wyroku). Tego rodzaju kwalifikacja jest konsekwencją stwierdzenia, że podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej nie przejawił złej woli ani lekceważenia strony. W rozpoznawanej sprawie organ zareagował na wniosek dostępowy, przy czym dokonał jego niewłaściwej kwalifikacji. Wobec powyższego nie można dopatrzeć się po stronie podmiotu zobowiązanego lekceważenia skarżącego, czy też celowego przedłużania postępowania. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjngo dla oceny, że w sprawie miało miejsce rażące naruszenie prawa, nie jest wystarczające samo przekroczenie ustawowych terminów. Rażące naruszenie

prawa w rozumieniu art. 149 § 1a p.p.s.a. oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym i ma miejsce w razie oczywistego braku podejmowania jakichkolwiek czynności, oczywistego lekceważenia wniosków strony i jawnego natężenia braku woli do załatwienia sprawy, jak i w razie ewidentnego niestosowania przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 188 w zw. z art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. uwzględnił skargę kasacyjną w części (w zakresie odnoszącym się do punktów 3 – 5 wniosku dostępowego) i w tym zakresie uchylił punkt 3 zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji oraz zobowiązał Prezydenta m.st. Warszawy do rozpoznania wniosku [redacted] z dnia 31 lipca 2025 r. w zakresie pytań 3-5 w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, a w pozostałym zakresie skargę oddalił (pkt 1) na podstawie art. 188 p.p.s.a. w zw. z art. 151 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że organ dopuścił się bezczynności w załatwieniu wniosku skarżącego z dnia 31 lipca 2025 r., uznając, że bezczynność w udzieleniu informacji publicznej nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 149 § 1a p.p.s.a. Podkreślić raz jeszcze należy, że rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym i ma miejsce w razie oczywistego braku podejmowania przez organ jakichkolwiek czynności, oczywistego lekceważenia wniosku wnioskodawcy i jawnego natężenia braku woli do załatwienia sprawy, jak i w razie ewidentnego niestosowania przepisów prawa. W rozpoznawanej sprawie taka szczególna sytuacja nie zaistniała. Bezczynność organu nie wynikała ze złej woli organu, ani nie miała cech celowego ignorowania lub lekceważenia obowiązków nałożonych na organ przepisami u.d.i.p., lecz stanowiła konsekwencję błędnej oceny złożonego wniosku. Organ udzielił odpowiedzi na żądania wnioskodawcy, choć w sposób wadliwy. Brak jest zatem podstaw, by zwłoce organu przypisać charakter rażący.

W pozostałym zakresie Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 184 p.p.s.a. (punkt 3 wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono w pkt 4 wyroku, na podstawie art. 200, art. 203 pkt 1 w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Koszty te wynoszą 597 zł. Na koszty te składają się: wpis od skargi kasacyjnej (100 zł), opłata skarbowa od pełnomocnictwa

(17 zł), wynagrodzenie dla pełnomocnika skarżącego kasacyjnie za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej 480 zł.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Małgorzata Tas
starszy sekretarz sądowy